

ป ล อ ต ภัย เ พ ร า ะ อ า ศั ย ผู้ ร ู้

นรชนเหล่าใด

ประพฤตินอยู่ในโอวาทที่ผู้รับบอกแล้ว

นรชนเหล่านั้น จักถึงฝั่งอย่างปลอดภัย

ดุจพ่อค้าทั้งหลาย ทำตามถ้อยคำของม้าวลาห

ปลอดภัยเพราะอาศัยผู้รู้

๑๖๐

ความบริสุทธิ์เป็นบ่อเกิดแห่งความสุขความสำเร็จทั้งทางโลกและทางธรรม สุขและความบริสุทธิ์นี้ สามารถสั่งสมได้ ด้วยการหมั่นให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนาทุกๆ วัน พระบรมศาสดาของเรา ทรงเป็นแบบอย่างในการสร้างบารมีให้ชาวโลกได้ดำเนินรอยตาม ดังนั้นเราจึงควรหมั่นประพฤติธรรมเจริญสมาธิภาวนา เพื่อให้ชีวิตได้เข้าถึงความสุข และความบริสุทธิ์ที่แท้จริง

มีธรรมภาสิตใน ขุททกนิกาย วลาหกัสมัชชาดก ว่า

“เย จ กาหนุติ โอวาท นรา พุทุเรน เทลิต์
โสตุถิ ปาริ คมิสฺสนติ วลาहेเนว วาณิชา

นรชนเหล่าใด ประพฤติตนอยู่ในโอวาทที่ผู้รู้บอกแล้ว
นรชนเหล่านั้น จักถึงฝั่งอย่างปลอดภัย ดุจพ่อค้าทั้งหลาย
ทำตามถ้อยคำของม้าวลาหก”

การปฏิบัติตามคำแนะนำของท่านผู้รู้ ถือเป็นทางรอดปลอดภัยของชีวิต และเป็นหนทางสู่ความเจริญรุ่งเรือง ทันทิที่เราลืมตาขึ้นมาดูโลก เราเกิดมาพร้อมกับความไม่รู้ จึงจำเป็นต้องแสวงหาผู้รู้มาแนะนำสั่งสอน เราเข้าศึกษาในโรงเรียน เรียนรู้จากพ่อแม่ ครูอาจารย์ หรือคนรอบข้าง ได้เป็นผู้รู้กับเขาบ้าง บางครั้งผู้รู้ได้แนะนำให้เราปฏิบัติในสิ่งต่างๆ แต่เมื่อยัง

ปลอดภัยเพราะอาศัยผู้รู้

๑๖๑

ตรงตามไม่ทัน เนื่องจากเรายังไม่ใช้ผู้รู้จริง จึงไม่ปฏิบัติตาม ต่อมาเมื่อไตร่ตรองใคร่ครวญดีแล้วเห็นว่า การปฏิบัติตามไม่มีผลเสียอะไร น่าจะลองทำตามไปก่อน ถึงไม่เชื่อให้เผื่อเหนียวไว้ ถ้าสิ่งที่ท่านแนะไว้เกิดผลดีจริง เรายอมได้กำไร ถ้าไม่เป็นจริงตามนั้น เราก็ไม่เสียหายอะไร ถ้าสิ่งนั้นเป็นสิ่งสำคัญต่อชีวิต แต่เราไม่ปฏิบัติตามให้ถูกต้อง เราอาจต้องทุกข์ทรมานไปอีกยาวนาน ทุกข์ทั้งในภพชาตินี้ และในปรโลกอีกด้วย

ในสมัยพุทธกาล พระบรมศาสดาทรงประทานโอวาทแก่ ภิกษุผู้บวชใหม่รูปหนึ่ง ที่เกิดความกระสันอยากสึก เพราะหลงใหลในหญิงสาวที่แต่งตัวงดงามคนหนึ่ง ทรงสอนว่า “ดูก่อน ภิกษุ ธรรมชาติหญิงเหล่านี้ เล้าโลมชายด้วยรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ และมายาหญิง กระทำให้อยู่ในอำนาจของตน เขาเรียกว่ายักขิณี ครั้นรู้ว่าชายตกอยู่ในอำนาจแล้ว ก็จะทำให้ศีลวิบัติ ดังนั้นเธออย่าหลงใหลและยินดีในกิริยาที่ยักขิณีกำลังทำกับเธอเลย” จากนั้นทรงนำอดีตนิทาน มาตรัสเล่าให้ภิกษุรูปนั้น ฟัง

*ในอดีตกาล ที่เกาะตัมพปณณทริป มีเมืองยักขชื่อ สิริสวัสดิ์ เป็นที่อยู่อาศัยของพวกนางยักขิณี เมื่อเรือของพ่อค้า

ปลอดภัยเพราะอาศัยผู้รู้

๑๖๒

อับปางลง พวกนางยักษ์ณีรู้ว่า เขื่อนอันโอชะกำลังมาถึง จึงพากันประดับตกแต่งร่างกาย ถือของขบเคี้ยวของบริโภคนิยม หมู่ม้าทาสดลลอม อุ่มทารกเข้าไปหาพวกพ่อค้า เพื่อให้คนเหล่านั้นทราบว่ พวกเราก็มาจากที่อยู่ของมนุษย์ เพียงแต่อาศัยอยู่ที่นี้มานานแล้ว แล้วกล่าวเชื้อเชิญว่า “ยินดีต้อนรับทุกท่านสู่หมู่บ้านสิริสวัสดิ์ของพวกเรา” พวกพ่อค้าขาดไหวพริบบัญชีญาณ จึงไม่เฉลียวใจ บริโภคน้ำปลาอาหารที่พวกนางยักษ์ณีจัดหามาให้เมื่อกินอาหาร และพักผ่อนจนสบายใจแล้ว ยักษ์ณีจึงถามว่า “พวกท่านอยู่ที่ไหน มาจากไหน จะไปไหน มาทำอะไรที่นี่”

เมื่อพวกพ่อค้าตอบว่า “เรือของพวกเราอับปางลง ไม่รู้ทางกลับไปยังบ้านเกิดเมืองนอน ขอพวกนางได้ช่วยชี้ทางกลับแก่พวกเราด้วยเถิด” นางยักษ์ณีจะสร้างกุเรื่องขึ้นมากล่าวว่า “แม่สามีของพวกเราขึ้นเรือไป ล่องไปสามเดือนแล้ว เห็นทีคงถูกพายุใหญ่พัดเรืออับปาง และจมน้ำตายกันหมด พวกท่านก็เป็นพ่อค้าเหมือนกัน พวกเราขอเป็นหญิงรับใช้พวกท่าน ขอเชิญท่านพักอาศัยอยู่ที่นี้นานๆ” จากนั้นพวกนางต่างเล้าโลมเหล่าพ่อค้าด้วยมารยาหญิง และพาพ่อค้าไปเมืองยักษ์ทันที

วันหนึ่ง พ่อค้าเรืออับปาง ๕๐๐ คน พากันเข้าไปใกล้เมืองของยักษ์ณี พวกยักษ์ณีจึงไปหาพวกพ่อค้า ดำเนินตามกล

ปลอดภัยเพราะอาศัยผู้รู้

๑๖๓

อุบายที่เคยทำมาตามปกติ ที่ผ่านมาไม่เคยมีพ่อค้ากลุ่มไหน รอดพ้นจากเงื้อมมือของนางยักษ์เหล่านี้ไปได้ ทุกครั้งที่ได้พวก มนุษย์ใหม่มา ยักษ์ฉินเหล่านี้นั้นจะเอาโซ่กายสิทธิ์ล่ามพวกมนุษย์ ที่จับไว้ตั้งแต่ครั้งก่อนๆ ชังไว้ในห้องคุมขัง แล้วกระทำการมนุษย์ที่ จับได้ภายหลังให้เป็นสามี ครั้งนี้ก็เช่นกันหัวหน้ายักษ์ฉินให้ หัวหน้าพ่อค้าเป็นสามีส่วนบริวารได้พ่อค้าที่เหลือเป็นสามีของตน

ในเวลากลางคืน เมื่อพ่อค้าหลับ นางยักษ์ฉินหัวหน้าจะ ลุกขึ้นไปลามมนุษย์ในเรือนคุมขังกัดฉีกกินเนื้อด้วยความเอร็ดอร่อย แล้วกลับมานอนกับหัวหน้าพ่อค้าเหมือนเดิม ส่วนยักษ์ฉินที่เหลือ ก็ทำเช่นเดียวกัน เมื่ออยู่ไปได้ไม่กี่วัน หัวหน้าพ่อค้าเป็นผู้มี ไหวพริบปฏิภาณ คอยสังเกตว่า ยักษ์ฉินออกไปข้างนอกทำไหม และแปลกใจว่า เมื่อกลับเข้ามานอนอีกครั้ง ร่างกายของยักษ์ฉิน จะมีความเย็นกว่าปกติ ครั้นรู้ว่าหญิงงามนี้เป็นยักษ์ฉินจำแลง จึงคิดต่อไปว่า หญิงอีก ๕๐๐ คนที่เหลือคงเป็นยักษ์ฉินเช่นเดียวกัน เผื่อสังเกตอยู่ ๒-๓ วัน เมื่อรู้แน่ชัดว่า ตนเองอยู่ในอันตราย โดยที่พวกพ่อค้าทั้งหลายไม่รู้ว่ามีจตุราชอยู่ข้างตัว จึงคิดหาทาง ที่จะหลบหนีทันที

รุ่งเช้าหัวหน้าพ่อค้าได้เดินไปอาบน้ำล้างหน้ากับพวก บริวาร และบอกให้บริวารของตนรู้ว่า “หญิงเหล่านี้เป็นยักษ์ฉิน

ปลอดภัยเพราะอาศัยผู้รู้

๑๖๔

มิใช่หญิงมนุษย์พวกมันกำลังจะหักคอพวกเราเคียงกันเป็นอาหาร พวกเราควรพากันหาทางหลบหนีไปเถิด” พวกพ่อค้าครึ่งหนึ่ง เชื่อถ้อยคำของหัวหน้า แต่อีกครึ่งหนึ่ง หลงใหลในภรรยาคนใหม่ ไม่เชื่อว่าพวกนางจะเป็นยักษ์ฉนิ จึงไม่ยอมไปกับหัวหน้า

ในสมัยนั้น พระโพธิสัตว์ของเราบังเกิดเป็นม้าลาหก เป็นม้าสีขาวปลอด มีศีรษะเหมือนกา ผมเป็นปอย มีฤทธิ์ เหาะเหินเดินอากาศได้ ม้าลาหกเหาะจากป่าหิมพานต์มาที่ เกาะตัมพปณิ เพื่อบริโภคข้าวสาลีที่เกิดขึ้นเองในเปือกตม จากนั้นจึงเหาะกลับป่าหิมพานต์ตามเดิม โดยก่อนจะกลับม้าจะ ร้องขึ้น ๓ ครั้ง พุดเป็นภาษามนุษย์ว่า “มีผู้ประสงคจะไปชนบท ไหมๆ” พวกพ่อค้าได้ยินเสียงม้าพุดภาษามนุษย์ได้ มีความ ยินดีจึงเข้าไปขอความช่วยเหลือโดยกล่าวว่า “พวกเราจะกลับ ไปชมพุมวิป ขอพญาม้าได้โปรดช่วยเหลือพวกเราด้วยเถิด”

ด้วยความกรุณาของพระโพธิสัตว์ พระโพธิสัตว์จึงให้ พ่อค้าบางพวกขึ้นขี่หลัง บางพวกให้จับหาง บางพวกยืนประคอง อัญชลี แล้วเหาะข้ามมหาสมุทรกลับไปสู่บ้านเกิดของตน ด้วย อานุภาพของม้าโพธิสัตว์ ทำให้พ่อค้าทั้ง ๒๕๐ คน สามารถ รอดพ้นจากการถูกจับกินเป็นอาหาร ส่วนพ่อค้าที่เหลือซึ่งไม่เชื่อ คำแนะนำของหัวหน้า เมื่อเวลาผ่านไปไม่นาน ก็ถูกนางยักษ์ฉนิ

ปลอดภัยเพราะอาศัยผู้รู้

๑๖๕

จับมาเคี้ยวกินจนหมดสิ้น

เมื่อพระบรมศาสดาตรัสเล่าเรื่องนางยักษิณีจบแล้ว ทรงสรุปว่า “ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย พวกพ่อค้าที่ตกอยู่ในอำนาจ ของยักษิณีต่างสิ้นชีวิตลงหมด พวกที่เชื่อคำของพญาม้าเวลาหกล ได้กลับไปอยู่ในที่อยู่ของตนอย่างปลอดภัยฉันใด พุทธบริษัทผู้ ไม่ทำตามโอวาทของพระพุทธเจ้าก็ฉันนั้น ย่อมถึงความทุกข์ใหญ่ ในอบายภูมิ ๔ ส่วนผู้ที่เชื่อฟังโอวาท ย่อมได้รับสมบัติทั้งสาม คือมนุษยสมบัติ ทิพยสมบัติ และนิพพานสมบัติ” จากนั้นทรง แสดงอริยสัจ ๔ ในท่ามกลางมหาสังฆสมาคม เมื่อสิ้นสุดพระ ธรรมเทศนา ภิกษุผู้กระสันอยากสึกก็สามารถตัดใจจากหญิงที่ ตนเองหลงรัก ในที่สุดได้บรรลุนิพพานเป็นพระโสดาบัน

เราจะเห็นว่า การทำตามคำแนะนำของผู้รู้นั้น เป็นสิ่งที่ นำมาซึ่งความปลอดภัย และความสวัสดิมีชัยเพียงอย่างเดียว เนื่องจากเหตุการณ์บางอย่าง ลำพังตัวของเราเอง ไม่อาจ พิจารณาแยกแยะได้ว่า สิ่งนั้นเป็นอันตรายต่อชีวิตหรือไม่ เป็น สิ่งที่ควรทำหรือไม่ควรทำ จำต้องอาศัยบัณฑิตคอยชี้แนะ แนวทางให้ โดยเฉพาะหนทางไปสู่สวรรค์และนิพพานนั้น ต้อง อาศัยผู้รู้แจ้ง คอยแนะนำพร่ำสอน เพราะหากดำเนินชีวิตผิดพลาด ย่อมมีแต่ออบายภูมิเป็นที่ไป หากปฏิบัติถูกต้องไปสู่สุคติภูมิ ถ้า

ปลอดภัยเพราะอาศัยผู้รู้

๑๖๖

ปฏิบัติผดย้อมไปสู่อบายภูมิ พวกเราทั้งหลายนับว่าเป็นผู้โชคดี
ที่ได้ผู้รู้อย่างพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นแสงสว่าง คอยส่องทาง
ให้เดินไปบนหนทางที่ถูกต้อง พระองค์ทรงสอนให้ละชั่วทุกชนิด
ทำความดีทุกอย่าง และหมั่นทำใจให้ใสบริสุทธิ์เสมอ ให้มีสุคติ
โลกสวรรค์ เป็นที่ไป ดังนั้นจงหมั่นทำตามพระพุทโธวาท เพื่อ
ชีวิตที่ปลอดภัย และมีสุคติภูมิเป็นที่ไปกันทุกคน

